

Sygn. akt VII U 1900/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 kwietnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSR del. do SO Jarosław Matuszczak

Protokolant: stażysta Magdalena Szczygieł

po rozpoznaniu w dniu 31 marca 2016 r. w Gdańsku

na rozprawie

sprawy z odwołania T. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

z dnia 28 sierpnia 2015 r. nr (...)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o prawo do emerytury

I. zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje T. W. prawo do emerytury od dnia 11 sierpnia 2015 r.,

II. nie stwierdza odpowiedzialności organu rentowego za nie ustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji w sprawie.

Sygn. akt VII U 1900/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 28 sierpnia 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił ubezpieczonemu T. W. prawa do emerytury z uwagi na niespełnienie wymogów niezbędnych do nabycia przedmiotowego świadczenia – tj. nielegitymowanie się przez wnioskodawcę 15- letnim stażem pracy w warunkach szczególnych.

Odwołanie od powyższej decyzji wywiódł ubezpieczony zarzucając jej naruszenie art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w zw. z § 4 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przez błędne przyjęcie, iż ubezpieczony nie spełniał warunku 15 lat zatrudnienia w warunkach szczególnych i w szczególnym charakterze.

Uzasadniając prezentowane stanowisko wnioskodawca wyjaśnił, że w nieuwzględnionych przez organ rentowy okresach wykonywał pracę kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3, 5 tony.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany organ rentowy wniósł o jego oddalenie podtrzymując argumentację zaprezentowaną w treści zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony T. W. urodzony w dniu (...), w dniu 10 sierpnia 2015 r. złożył w organie rentowym wniosek o emeryturę.

Odwołujący się nie jest członkiem Otwartego Funduszu Emerytalnego, a w dniu 11 sierpnia 2015 r. ukończył przewidziany przepisami prawa wiek 60 lat.

W toku postępowania przed organem rentowym na dzień 01 stycznia 1999 r. wnioskodawca udowodnił 26 lat, 3 miesiące i 23 dni okresów składkowych i nieskładkowych, w tym 1 rok 9 miesięcy i 26 dni pracy w warunkach szczególnych.

Pozwany zaliczył do stażu pracy w szczególnych warunkach następujące okresy zatrudnienia:

- od 19 grudnia 1973 r. do 22 kwietnia 1975 r.

- od 10 listopada 1975 r. do 30 kwietnia 1976 r.

Do stażu pracy w szczególnych warunkach nie zaliczono:

- okresu od 15 marca 1977 r. do 30 kwietnia 1988 r.

- okresu od 01 października 1992 r. do 31 grudnia 1993 r.

- okresu od 03 stycznia 1994 r. do 28 lutego 1995 r.

- okresu od 01 marca 1995 r. do 31 sierpnia 1997 r.

Zaskarżoną w niniejszym postępowaniu decyzją z dnia 28 sierpnia 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił ubezpieczonemu T. W. prawa do emerytury z uwagi na niespełnienie wymogów niezbędnych do nabycia przedmiotowego świadczenia – tj. nielegitymowanie się przez wnioskodawcę 15- letnim stażem pracy w warunkach szczególnych.

Okoliczności bezsporne, vide: akta rentowe: karta przebiegu zatrudnienia – k. 18, decyzja pozwanego z dnia 28 sierpnia 2015 r. – k. 19, wniosek ubezpieczonego – k. 1-4

W okresie od 04 września 1975 r. do 13 czerwca 1977 r. wnioskodawca odbywał praktyczną naukę w zawodzie cieśli.

W spornym okresie od 15 marca 1977 r. do 30 kwietnia 1988 r. ubezpieczony był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy w (...) Przedsiębiorstwie (...) w K. zajmując kolejno następujące stanowiska: kierowcy ciągnika, operatora dźwigu samochodowego.

W dniu 27 października 1998 r. Zastępca Burmistrza Urzędu Miejskiego w K. wystawił odwołującemu się świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach, wskazując, że w okresie od 15 marca 1997 r. do 30 kwietnia 1988 r. wnioskodawca stale oraz w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę na stanowisku operatora dźwigu samochodowego wymienionym w wykazie A dziale V pod pozycją 3 punkt 3, 1 zawartym w załączniku nr 1 do zarządzenia nr 9 Ministra Administracji Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska z dnia 01 lipca 1983 r. w sprawie stanowisk pracy w zakładach pracy resortu administracji, gospodarki terenowej i ochrony środowiska, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach, uprawniające do niższego wieku emerytalnego oraz wzrostu emerytury lub renty inwalidzkiej.

Od dnia 09 listopada 1976 r. wnioskodawca posiadał prawo jazdy kat A i B. W dniu 10 marca 1977 r. T. W. otrzymał zaświadczenie lekarskie stwierdzające zdolność wnioskodawcy do świadczenia pracy na stanowisku kierowcy ciągnika i samochodu, a w dniu 13 czerwca 1977 r. ukończył praktyczną naukę zawodu.

Z dniem 15 marca 1977 r., T. W. rozpoczął świadczenie pracy w charakterze kierowcy ciągnika marki U. (...).

Odwołujący się świadczył pracę we wskazanym powyżej charakterze stale i w pełnym wymiarze czasu pracy nieprzerwanie do 15 grudnia 1978 r. Do obowiązków skarżącego wykonującego pracę kierowcy ciągnika polegało transportowanie materiałów budowlanych na teren placu budowy. Powyższe zadania wnioskodawca wykonywał na polecenie kierownika budowy.

Mimo, że w okresie od 15 marca 1977 r. do 13 czerwca 1977 r. skarżący odbywał praktyczną naukę zawodu, w rzeczywistości świadczył pracę kierowcy ciągnika w pełnym wymiarze czasu pracy.

Z dniem 05 czerwca 1978 r. pracodawca powierzył ubezpieczonemu obowiązkowi kierowcy.

W dniu 16 grudnia 1978 r. odwołujący się zdobył uprawnienia klasy III na żurawie samojezdne kołowe, samojezdne samochodowe do 10 ton.

Od tego momentu skarżący zaczął świadczyć pracę w charakterze operatora żurawia samojezdnego – (...) 7 tzw. „siódemki”. Do obowiązków odwołującego się należało dokonywanie rozładunku wagonów. Skarżący zajmował się także ładowaniem oraz rozładowywaniem prefabrykatów na budowie. Udźwig dźwigu na którym pracował skarżący wynosił 7 ton- stąd pochodziła potoczna nazwa pojazdu. Zasadnicza praca wnioskodawcy polegała na operowaniu żurawiem, jazda pojazdem służyła tylko przemieszczaniu się.

Podczas zatrudnienia wnioskodawca nie wykonywał innych rodzajowo czynności. W zakładzie pracy istniało duże zapotrzebowanie na pracę świadczoną przez operatorów żurawi - w związku z powyższym odwołujący się wykonywał przypisane mu czynności stale oraz w pełnym wymiarze czasu pracy. Ubezpieczony świadczył pracę w wymiarze 12 godzin dziennie. Niejednokrotnie zdarzało się, że wykonywał przypisane mu zadania w godzinach nadliczbowych.

Zatrudnionym w tożsamym co ubezpieczony przedsiębiorstwie w okresie od kwietnia 1977 r. do maja 1988 r. był I. C., który zajmował stanowisko kierownika bazy sprzętu i transportu.

Współpracownikiem skarżącego był S. K., który świadczył pracę w (...) Przedsiębiorstwie (...) w okresie od sierpnia 1975 r. do 1992 r.

Dowód, vide: akta rentowe: świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach – k.9, świadectwo pracy – k. 436 akt dotyczących kapitału początkowego,

Dowód, vide: akta sprawy: akta osobowe ubezpieczonego, zeznania ubezpieczonego – k. 30, zeznania świadka I. C. – k. 29, zeznania świadka S. K. – k. 28-29

W okresie od 01 października 1992 r. do 31 grudnia 1993 r. wnioskodawca był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy w P.H.P. (...) Sp. z o.o. zajmując stanowisko kierowcy – zaopatrzeniowca.

W trakcie zatrudnienia we wskazanym powyżej przedsiębiorstwie odwołujący się stale oraz w pełnym wymiarze czasu pracy kierował pojazdem ciężarowym o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony marki A., której ładowność wynosiła 6 ton.

Do obowiązków skarżącego należało wówczas przewożenie różnego typu materiałów wikliniarskich, telewizorów, video. Wskazane powyżej produkty skarżący transportował z W. do G. lub do K..

Ponadto przez pewien okres zatrudnienia skarżący kierował także samochodem ciężarowym marki K. i świadczył przypisane mu obowiązki na budowie fabryki telewizorów, dzisiejszych (...).

Odwołujący się świadczył pracę często od 3.00 rano do godz. 17.00 lub 20.00

Pracodawca wystawił odwołującemu się świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach wskazując, że w okresie od 01 października 1992 r. do 31 grudnia 1993 r. odwołujący się stale oraz w pełnym wymiarze czasu

pracy świadczył pracę w szczególnych warunkach na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego powyżej 3,5 tony wymienionym w dziale VIII pozycja 2 pkt 1 zawartym w załączniku nr 1 do zarządzenia Ministra Administracji, Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska z dnia 01 lipca 1983 r. w sprawie stanowisk pracy w zakładach pracy resortu administracji, gospodarki terenowej i ochrony środowiska, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach, uprawniające do niższego wieku emerytalnego oraz wzrostu emerytury lub renty inwalidzkiej.

Dowód, vide: akta rentowe: świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach – k. 10, świadectwo pracy – k. 440 plik kapitał początkowy,

Dowód, vide: akta sprawy: zeznania ubezpieczonego – k. 30

W okresie od 03 stycznia 1994 r. do 28 lutego 1995 r. odwołujący się był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy w Przedsiębiorstwie (...) w Polsce (...) B. na stanowisko kierowcy samochodu ciężarowego powyżej 3,5 tony.

Podczas zatrudnienia we wskazanym powyżej zakładzie pracy odwołujący się stale oraz w pełnym wymiarze czasu pracy świadczył pracę kierowcy samochodu ciężarowego powyżej 3,5 tony. Odwołujący się jeździł wówczas S. (...) o ładowności 6 ton przewożąc surowiec albo zelówki do butów.

Dowód, vide: akta rentowe: świadectwo pracy – k. 444 akt dot. kapitału początkowego

Dowód, vide: akta sprawy: zeznania ubezpieczonego – k. 30

W okresie od 01 marca 1995 r. do 31 sierpnia 1997 r. wnioskodawca był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy w Fabryce (...) zajmując stanowisko kierowcy samochodu ciężarowego.

Podczas zatrudnienia we wskazanym powyżej przedsiębiorstwie wnioskodawca trudnił się przewożeniem przy pomocy samochodu ciężarowego marki V. ze skrzynią różnego rodzaju produktów do N.. Masa w/w pojazdu przekraczała 12 ton. Odwołujący się transportował głowice, aparaturę, linie produkcyjne oraz podzespoły.

Wnioskodawca wykonywał opisane powyżej zadania stale oraz w pełnym wymiarze czasu pracy. Pracodawca nie powierzał mu innych rodzajowo obowiązków. Niejednokrotnie zdarzało się, że ubezpieczony nocował w samochodzie.

Pracodawca wystawił skarżącemu świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach, w którym wskazano, że w okresie od 01 marca 1995 r. do 31 sierpnia 1997 r. odwołujący się był zatrudniony w na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego powyżej 3,5 tony wymienionym w wykazie A, dziale VIII, poz. 2 pkt 1 zawartym w załączniku nr 1 do zarządzenia nr 9 Ministra Administracji, Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska z dnia 01 lipca 1983 r. w sprawie stanowisk pracy w zakładach pracy resortu administracji, gospodarki terenowej i ochrony środowiska, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach, uprawniające do niższego wieku emerytalnego oraz wzrostu emerytury lub renty inwalidzkiej.

Dowód, vide: akta rentowe: świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach – k. 12, świadectwo pracy – k. 448 plik kapitał początkowy,

Dowód, vide: akta sprawy: zeznania ubezpieczonego – k. 30

Sąd zważył co następuje:

I. Ocena dowodów:

Stan faktyczny sprawy Sąd ustalił na podstawie dokumentacji zgromadzonej w aktach sprawy w tym aktach osobowych wnioskodawcy za wyjątkiem dokumentów znajdujących się na pozycji nr 27, 51, 52 określonych w spisie z k. 21 – mając na uwadze fakt, że przedmiotowe dokumenty dotyczyły postępowań oraz spraw sądowych udziałem skarżącego – na ich podstawie nie dało się jednak ustalić tak istoty pracy wnioskodawcy jak również powierzonych mu przez

pracodawcę stanowisk czy zadań. W związku wskazane powyżej dokumenty pozostawały bez znaczenia dla niniejszego postępowania oraz nie wywierały wpływu na wydane w sprawie rozstrzygnięcie.

Podkreślić nadto należy, że Sąd nie dał wiary tym dokumentom znajdującej się w aktach osobowych ubezpieczonego, z której wynikało jakoby ubezpieczony w początkowym okresie zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie (...) w K. świadczył prace w charakterze cieśli. Oceniając tę kwestię Sąd miał na uwadze fakt, że w aktach osobowych znajdowały się dokumenty, które w odmienny sposób określały istotę pracy odwołującego się w początkowym okresie zatrudnienia we w/w zakładzie pracy. Część z nich (np. angaże znajdujące się na k. 80, 81, 79, 74, 71 akt osobowych skarżącego czy też świadectwo pracy z dnia 01.09.1978 – k. 67 akt osobowych skarżącego) wskazywała, jakoby odwołujący się od dnia 15 marca 1977 r. świadczył pracę w charakterze cieśli. Z kolei z pozostałej dokumentacji w tym w szczególności: umowa o pracę z dnia 16 marca 1977 r. – k. 70 akt osobowych skarżącego, karta obiegowa zmiany – k. 65 akt osobowych skarżącego, zaświadczenie lekarskie z dnia 10.03. 1977- k. 64 akt osobowych skarżącego oraz świadectwo pracy z dnia 30.07.1988 r. wynikało, że nawet w początkowym okresie zatrudnienia wnioskodawca wykonywał obowiązki kierowcy ciągnika.

Mając na uwadze wskazane powyżej sprzeczności istotne znaczenie w niniejszej sprawie odegrały zeznania świadków: I. C., S. K. - które w ocenie Sądu dostatecznie wyjaśniły sporne kwestie oraz nasuwające się wątpliwości.

I. C. oraz S. K. w sposób spójny oraz przekonujący opisali zakres zadań oraz istotę pracy wykonywanej przez ubezpieczonego podczas zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie (...) w K., wskazując, że początkowo odwołujący się świadczył pracę kierowcy samochodu ciężarowego, następnie operatora żurawia. Żaden z nich nie wspominał o pracy ubezpieczonego w charakterze cieśli.

Mając na uwadze fakt, że w/w świadkowie byli współpracownikami wnioskodawcy ze spornego okresu i nie mieli żadnego interesu w tym, by ukrywać jego charakter zatrudnienia Sąd uznał, że stanowią dla niego wiarygodne źródło dowodowe bowiem posiadają dostateczną wiedzę w zakresie zadań oraz obowiązków wykonywanych przez ubezpieczonego.

Istotne znaczenie dla omawianej kwestii odgrywa także fakt, że zeznania świadków w pełni korespondowały z twierdzeniami samego skarżącego jak również częścią dokumentacji znajdującej się w aktach osobowych wnioskodawcy. Sąd oparł się nadto na zeznania samego ubezpieczonego, który precyzyjnie opisał zakres czynności wykonywanych podczas zatrudnienia u każdego z pracodawców. Zeznania wnioskodawcy korelowały z zeznaniami powołanych w sprawie świadków oraz z informacjami uznanymi przez Sąd za wiarygodne, wynikającymi ze zgromadzonych w sprawie dokumentów.

Z uwagi na powyższe angaże oraz dokumenty wskazujące jakoby odwołujący się świadczył prace cieśli jako nieodzwierciedlające faktycznej istoty zatrudnienia ubezpieczonego zostały uznane przez Sąd za niewiarygodne.

Sąd Okręgowy oparł się nadto na dokumentacji znajdującej się w aktach rentowych pozwanego organ rentowego, której prawdziwość oraz rzetelność nie była kwestionowana przez żadną ze stron postępowania. Sąd również nie znalazł podstaw by podważyć jej wiarygodność z urzędu.

Na podstawie w/w dowodów Sąd zdołał w pełni odzwierciedlić przebieg zatrudnienia skarżącego oraz charakter wykonywanych przez niego czynności na poszczególnych etapach zatrudnienia.

II. Prawna podstawa rozstrzygnięcia:

Odwołanie ubezpieczonego jako zasadne zasługiwało na uwzględnienie.

Przedmiotem niniejszego postępowania była kwestia ustalenia prawa ubezpieczonego do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnych warunkach. Wyniki przeprowadzonego przez Sąd postępowania dowodowego wykazały, że wnioskodawca nie legitymuje się wymaganym 15 – letnim stażem pracy w szczególnych

warunkach, co sprawia, iż stanowisko organu emerytalnego odmawiające wnioskodawcy prawa do wcześniejszej emerytury nie jest słuszne.

Ogólne zasady nabywania prawa do emerytury dla ubezpieczonych urodzonych po 1948 r. zostały uregulowane w treści art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U 2015, 748 j. t.) dalej: ustawa, zgodnie z którym ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, tj. spełniają łącznie następujące warunki:

1)legitymują się okresem zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż: 65 lat dla mężczyzn, 60 lat dla kobiet,

2) mają okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej: 25 lat dla mężczyzn, 20 dla kobiet,

3)nie przystąpili do otwartego funduszu emerytalnego albo złożyli wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Aktem wykonawczym, do którego odsyła ustawa, jest rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Stosownie do treści § 4 tego rozporządzenia pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,

2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

W wykazie A – prac w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego – stanowiącym załącznik do rozporządzenia w dziale V (W budownictwie i przemyśle materiałów budowlanych) pod poz. 2 wskazano prace maszynistów ciężkich maszyn budowlanych lub drogowych.

Z kolei w dziale VII (w transporcie i łączności) pod poz. 2 wskazano Prace kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, specjalizowanych, specjalistycznych (specjalnych), pojazdów członowych i ciągników samochodowych balastowych, autobusów o liczbie miejsc powyżej 15, samochodów uprzywilejowanych w ruchu w rozumieniu przepisów o ruchu na drogach publicznych, trolejbusów i motorniczych tramwajów, a pod poz, 3 prace kierowców ciągników, kombajnów lub pojazdów gąsienicowych.

Wskazać również należy, iż zgodnie z przepisem § 2 ust. 1 i 2 powołanego wyżej rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Okresy pracy natomiast, o których mowa w ust. 1, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy (§ 2 ust. 2). Jednakże w postępowaniu przed sądem okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, mogą być ustalane także innymi środkami dowodowymi niż dowód z zaświadczenia z zakładu pracy (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 1984 r., III UZP 6/84 oraz uchwała Sądu Najwyższego z dnia 21 września 1984 r. III UZP 48/84), a więc wszelkimi dopuszczalnymi przez prawo środkami dowodowymi.

Bezspornym jest, iż ubezpieczony w dniu 10 sierpnia 2015 r. osiągnął 60 rok życia, posiada wymagany prawem 25-letni staż ubezpieczeniowy jak również nie jest członkiem Otwartego Funduszu Emerytalnego. Przedmiotem sporu pozostawało ustalenie, czy skarżący legitymuje się wymaganym przez prawo 15 – letnim stażem pracy w szczególnych warunkach.

W ocenie Sądu przeprowadzone w przedmiotowej sprawie postępowanie dowodowe daje uzasadnioną podstawę do przyjęcia, że ubezpieczony spełnił przedmiotową przesłankę.

Zgromadzony w toku postępowania materiał dowodowy w postaci akt osobowych skarżącego, zeznań wnioskodawcy oraz powołanych w sprawie świadków daje uzasadnioną podstawę do przyjęcia, że wnioskodawca podczas zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie (...) w K. w okresie od 15 marca 1977 r. do 15 grudnia 1978 r. świadczył pracę kierowcy ciągnika- tj. wykonywał prace określoną pod poz. 3 działu VII wykazu A stanowiącego załącznik co cytowanego powyżej Rozporządzenia, a w okresie od 16 grudnia 1978 r. do 30 kwietnia 1988 r. odwołujący się stale oraz w pełnym wymiarze C. pracy wykonywał obowiązki kierowcy żurawia samojezdnego – tj. świadczył pracę określoną pod poz. 2 działu V wykazu A stanowiącego załącznik co cytowanego powyżej Rozporządzenia.

Orzekając w tym zakresie Sąd miał na uwadze fakt, że od dnia 09 listopada 1976 r. wnioskodawca posiadał prawo jazdy kat A i B. W związku z powyższym posiadał wszelkie niezbędne uprawnienia, by bezpośrednio po przyjęciu do (...) Przedsiębiorstwa (...) w K. świadczyć pracę jako operator ciągnika.

Powyższa okoliczność została nadto przyznana zeznaniami powołanych w sprawie świadków: I. C. oraz S. K., którzy zgodnie wskazywali, że odwołujący się wykonywał w/w pracę, nie trudniąc się dodatkowo innymi czynnościami. Z uwagi na powyższe należy uznać, że wnioskodawca wykonywał pracę w szczególnych warunkach stale oraz w pełnym wymiarze czasu pracy.

Fakt wykonywania przez odwołującego się pracy w charakterze kierowcy ciągnika wynika także z licznych angaży znajdujących się w aktach osobowych wnioskodawcy dokumentujących sporny okres zatrudnienia, w tym w szczególności w wystawionym przez przedsiębiorstwo w dniu 30 lipca 1988 r. świadectwie pracy czy zaświadczeniu lekarskim z dnia 10 marca 1977 r. wyrażającym zgodę na świadczenia pracy na stanowisku kierowcy ciągnika i samochodu.

Zdaniem Sądu zaliczeniu do stażu pracy w szczególnych warunkach podlegał także dalszy okres zatrudnienia odwołującego się w (...) Przedsiębiorstwa (...) w K., podczas którego wnioskodawca wykonywał pracę kierowcy żurawia samojezdnego.

Ustalając czasookres w trakcie którego skarżący wykonywał w/w pracę Sąd miał na uwadze fakt, że w trakcie zeznań ubezpieczony wskazywał, że rozpoczął wykonywanie tej pracy już około rok po przyjęciu do zakładu pracy.

Jednakże, zważywszy, że dopiero w dniu 16 grudnia 1978 r. odwołujący się zdobył uprawnienia klasy III na żurawie samojezdne kołowe, samojezdne samochodowe do 10 ton – Sąd uznał, że dopiero od tej daty mógł świadczyć przedmiotową pracę.

Fakt świadczenia pracy w charakterze operatora żurawia samojezdnego został nadto poparty zeznaniami I. C. oraz S. K., którzy wyjaśnili istotę pracy skarżącego, zgodnie wskazując, że do jego obowiązków należało m. in. ładowanie oraz rozładowywanie prefabrykatów na budowie.

Powyższa okoliczność wynika również z licznych angaży znajdujących się w aktach osobowych ubezpieczonego.

Mając na uwadze fakt, że zarówno sam ubezpieczony jak i powołani w sprawie świadkowie wskazywali, że odwołujący się wielokrotnie świadczył przypisane mu zadania po godzinach – należy uznać, że w przedsiębiorstwie istniało realne zapotrzebowanie na świadczoną przez ubezpieczonego pracę. Powyższe prowadzi do uznania, że odwołujący się faktycznie wykonywał pracę stale oraz w pełnym wymiarze czasu pracy.

Zaliczeniu do stażu pracy w szczególnych warunkach podlega także okres od 01 października 1992 r. do 31 grudnia 1993 r. w trakcie którego skarżący będąc zatrudnionym w P.H.P. (...) Sp. z o.o stale oraz w pełnym wymiarze czasu pracy świadczył pracę określoną pod poz. 2 działu VIII wykazu A stanowiącego załącznik do cytowanego powyżej Rozporządzenia.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w postaci dokumentacji znajdującej się w aktach rentowych pozwanego organu w połączeniu z wyczerpującymi zeznaniami samego wnioskodawcy dostarczył uzasadnionych podstaw do uznania, że we w/w okresie ubezpieczony stale oraz w pełnym wymiarze czasu pracy kierował pojazdem ciężarowym o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony marki A. - rozwóżając przy jego pomocy różnego rodzaju materiały wikliniarskie, telewizory, video.

Orzekając w tym zakresie Sąd miał na uwadze także fakt, że pracodawca wystawił odwołującemu się świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych. Wprawdzie przedmiotowy dokument nie zawierał odniesienia do prawidłowych przepisów (bowiem zawierał odniesienia do pkt z zarządzenia nie zaś Rozporządzenia – które jest źródłem powszechnie obowiązującego prawa) jednakże sam fakt wystawienia przedmiotowego dokumentu przemawia za uznaniem, że również pracodawca uważał, że w spornym okresie zatrudnienia ubezpieczony wykonywał pracę która winna być kwalifikowana jako ta świadczona w szczególnych warunkach.

Istotne znaczenie dla oceny poddanej pod rozważę Sądu kwestii odegrały także zeznania samego odwołującego się, który spójnie oraz szczegółowo wyjaśnił istotę wykonywanej przez niego pracy, zadania wchodzące w zakres jego obowiązków.

Zdaniem Sądu wnioskodawca świadczył pracę w szczególnych warunkach także w kolejnym spornym okresie tj. – w okresie od 03 stycznia 1994 r. do 28 lutego 1995 r. podczas zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) w Polsce (...) B..

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wykazał, że wnioskodawca wykonywał wówczas wyłącznie obowiązki kierowcy samochodu ciężarowego powyżej 3,5 tony. Odwołujący się jeździł S. 200 o ładowności 6 ton przewożąc surowiec albo zelówki do butów.

Za powyższym uznaniem przemawia bowiem treść wystawionego przez przedsiębiorstwo świadectwo pracy oraz wiarygodne zeznania samego wnioskodawcy.

Zaliczeniu do stażu pracy w szczególnych warunkach podlega także okres od 01 marca 1995 r. do 31 sierpnia 1997 r. w trakcie którego skarżący będąc zatrudnionym w Fabryce (...) zajmował stanowisko kierowcy samochodu ciężarowego i stale oraz w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę określoną pod poz. 2 działu VII wykazu A stanowiącego załącznik do cytowanego powyżej Rozporządzenia.

Zeznania wnioskodawcy oraz znajdującej się w aktach rentowych dokumentacji wykazały, że we w/w okresie skarżący trudnił się przewożeniem przy pomocy samochodu ciężarowego marki V. ze skrzynią różnego rodzaju produktów do N..

Mając na uwadze to, że jak szczerze przyznał, sam ubezpieczony, każdorazowo wykonywał przypisane mu zadania w wymiarze przekraczającym 8 godzin dziennie należało uznać, że odwołujący się świadczył pracę w szczególnych warunkach w pełnym wymiarze czasu pracy. Z kolei okoliczność, że pracodawca nie powierzał skarżącemu innych rodzajowo czynności dowodzi tego, że wnioskodawca niewątpliwie wykonywał przedmiotową pracę stale.

Zaliczenie spornych okresów sprawia, że odwołujący się spełnił ostatnia przesłankę niezbędną do przyznania mu prawa do dochodzonego świadczenia.

Z uwagi na powyższe, w konkluzji, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. w związku z cytowanymi wyżej przepisami, zmienił zaskarżoną decyzję organu rentowego i przyznał wnioskodawcy prawo do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach od dnia 11 sierpnia 2015 r. (tj. od dnia ukończenia przez wnioskodawcę 60 roku życia) – o czym orzeczono w pkt I.

Działając zaś na podstawie art. 118 ust. 1a ustawy, Sąd wnioskując a contrario, nie stwierdził odpowiedzialności pozwanego organu rentowego za nie ustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, bowiem dopiero

wynik przeprowadzonego postępowania dowodowego pozwolił na ustalenie istoty pracy skarżącego w spornym, poddanych pod rozagę Sądu okresach zatrudnienia-o czym orzeczono w punkcie II.